

SAMANIA, MANIA ARRAINA

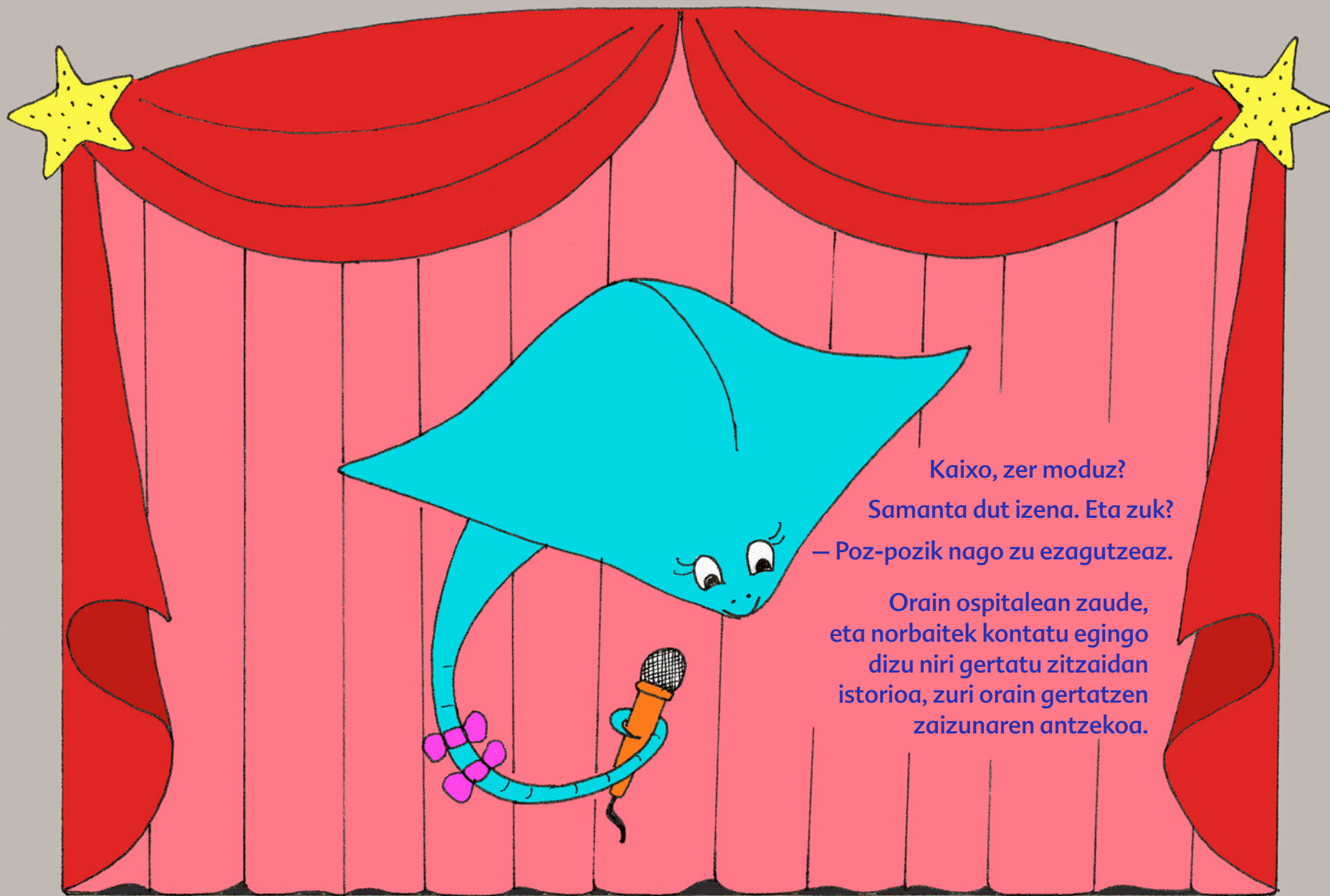

Testuak

ANA Mª GARCÍA DE MOTILOA GÁMIZ

Irudiak

RAQUEL GONZALO GARCÍA DE MOTILOA

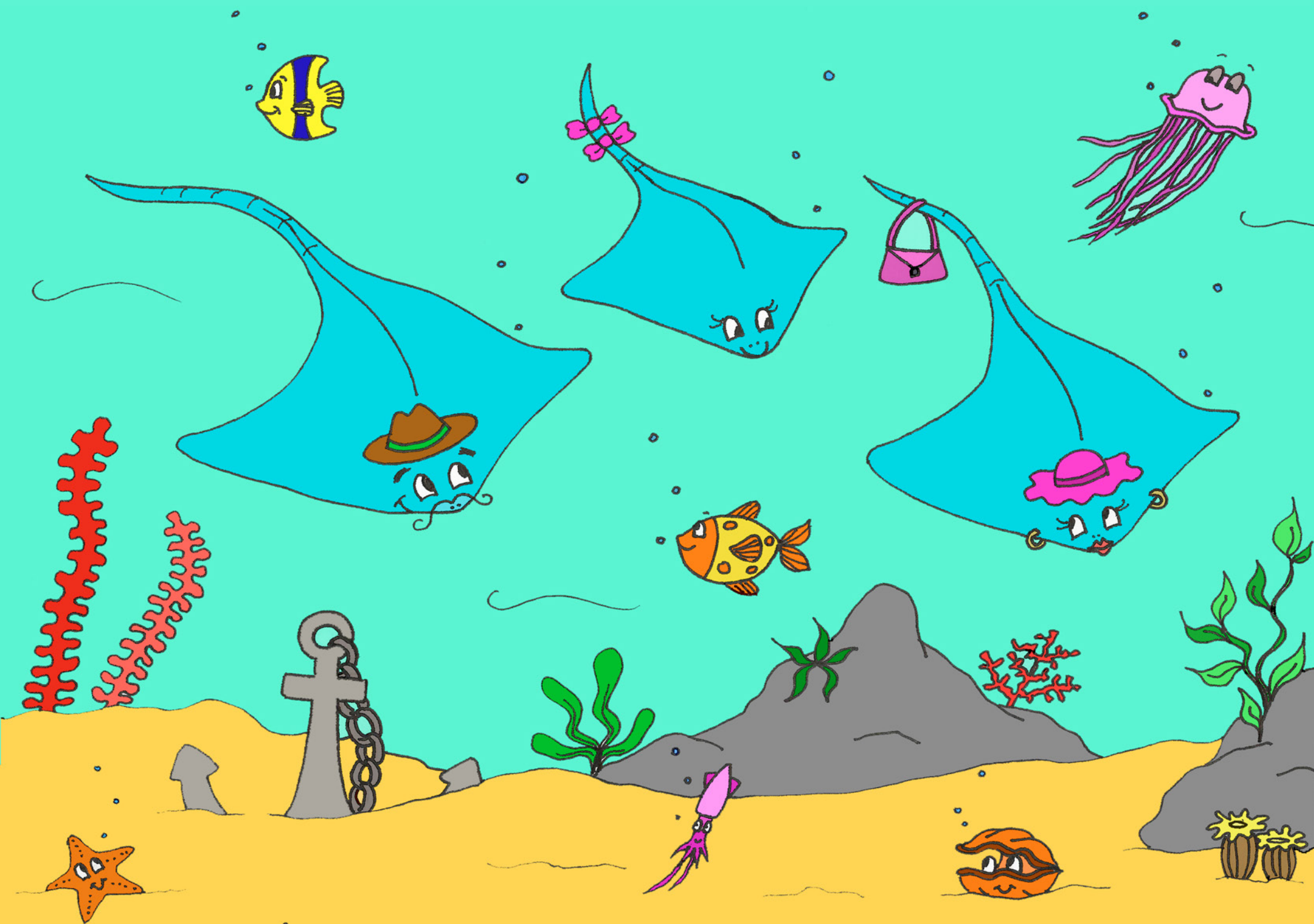
Kaixo, zer moduz?

Samanta dut izena. Eta zuk?

– Poz-pozik nago zu ezagutzeaz.

Orain ospitalean zaude,
eta norbaitek kontatu egingo
dizu niri gertatu zitzaidan
istorioa, zuri orain gertatzen
zaizunaren antzekoa.

Adi egon... oihala irekiko da eta !

Samanta izeneko manta-arraina gurasoekin bizi zen koral ugariko itsasoko ur beroetan.

Samantaren gurasoak oso atsegin eta adeitsuak ziren. Hainbat auzokide zituzten: Mero zuria —auzoko fruta-saltzailea—, Itsasne dortoka eta Jokin izurdea —erizaina eta medikua—, besteak gaixotzen zirenean sendatu egiten zituztenak.

Aspalditik Samanta neka-neka eginda sentitzen zen egunez, gauzez ez baitzuen lo ondo egiten. Horregatik, siesta egin ohi zuen, eta, askaldu ostean, gurasoekin ibili ohi zen paseoan. Eta egun batean, paseatzen ari zirela, hango mediku Jokin izurdearekin egin zuten topo.

Elkar agurtu eta Samantaren
loaldiari buruz luze hitz egin
ondoren, izurde medikuak galdera
egin zion haurrari:

—Zer gertatzen zaizu, Samanta?

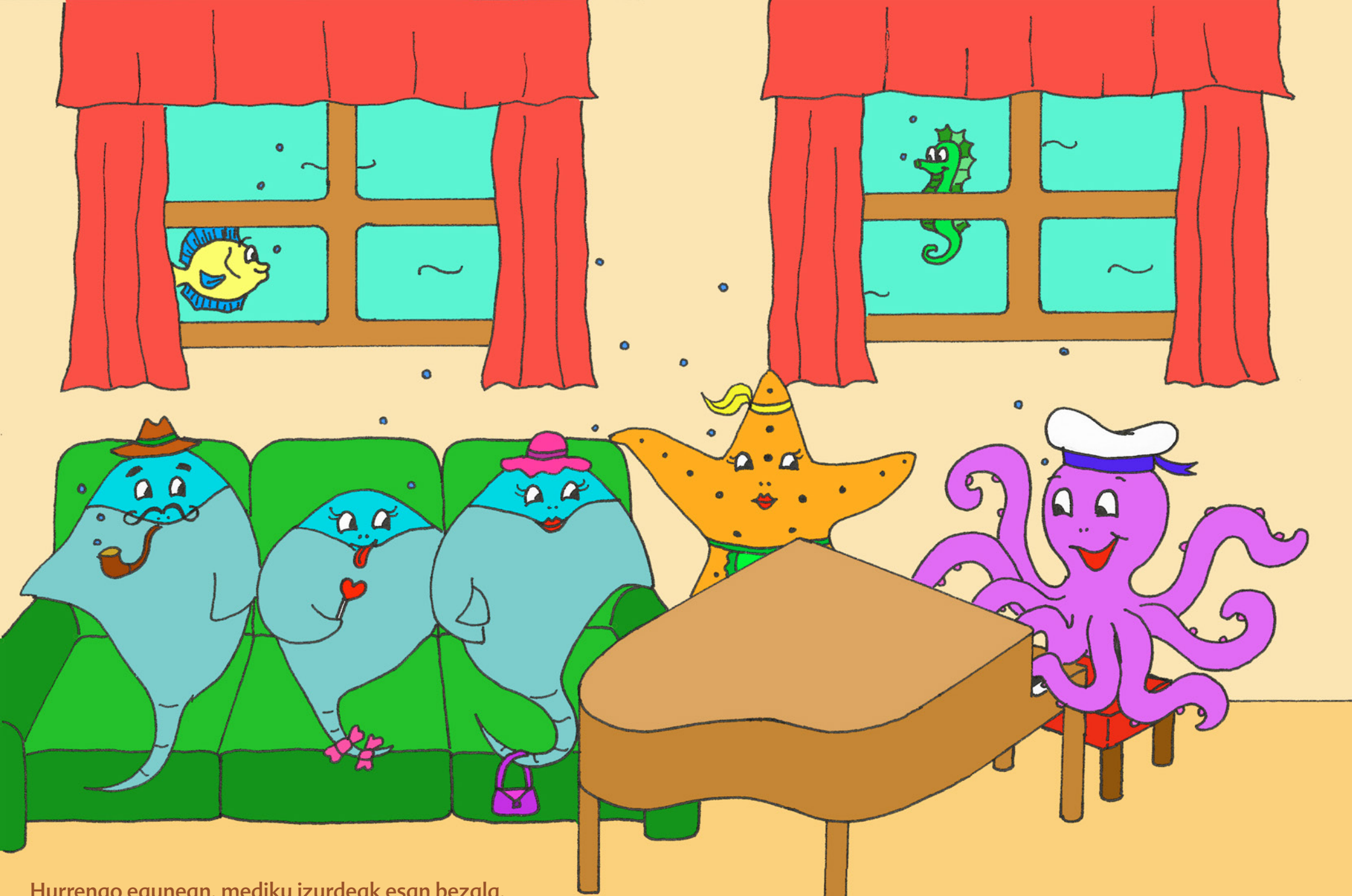
—Gaean, lotan nagoela,
zotina hasten zait eta... ez dakit
besterik. Holaxe dio amak
—erantzun zuen Samantak.

—Zotinka hasten denean, etengabe
igo eta jaisten da, uretatik irten
eta ezin izaten du arnasarik
hartu —gaineratu zuen amak.

—Ea! Horri APNEA deitzen
diogu guk —erantzun zuen
Jokin izurdeak.

—Eta lo ondo egiten ez duenez
gero, egunez nekatuta ibiltzen
da —erantzun zuen triste samar
Samantaren aitak.

—Kontu hau konpontzeko, Federico
olagarroari egin behar diozue
bisita, zotina sendatzen daki eta
—aholkatu zien izurdeak, bere ma-
letatxo hartzen zuen bitartean.

Hurrengo egunean, mediku izurdeak esan bezala, Samanta eta gurasoak Federiko olagarroaren eta haren laguntzaile Mireia itsas izarraren bila joan ziren. Federiko olagarro jator eta on-ona zen. Hiru bihotz osasuntsu zituen, eta, gainera, zortzi eskuekin jotzen zuen pianoa. Luze hitz egin ostean, Samantari etenik gabe lo egiten laguntzeko konponbide bat proposatu zien.

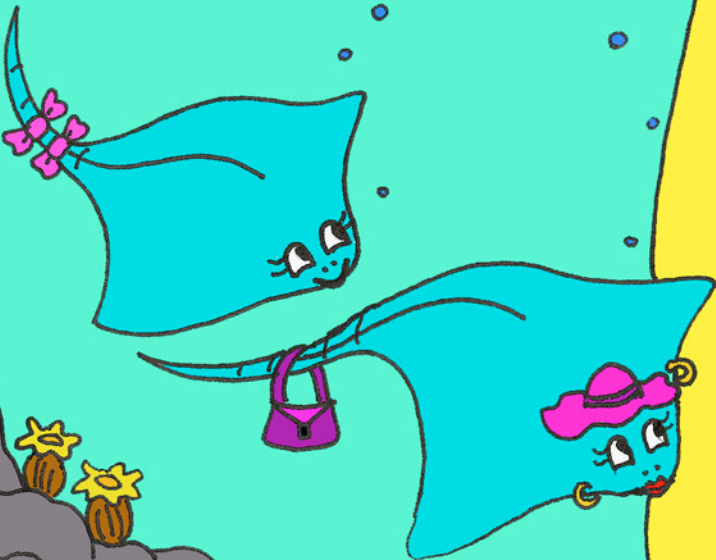

Maiatzeko astelehen batean, Samanta eta bere ama itsasoko ospitalera joan ziren, Samantak gaua bertan pasatu behar baitzuen.

Han, poz-pezik zeuden haien zain gure lagun Federiko, olagarro jatorra; Mireia, itsas izar ona; oso zaharra ez zen txirla bat; itsas kurkuiluak; anemonak; belarrain apuntatzaile bat; Jokin izurdea eta Marina erizaina.

— Kaixo Samanta! Zer moduz? Hemen zuri laguntzeko prest gaude denok. Zure ondoan izango gara, eta, lo zaudenean, ikusi egingo dugu nola hartzen duzun arnasa—esan zuen Marina dortokak bere ahots fin-finaz.

Gainera, zure zotinak zenbatuko ditugu—esan zuen Federiko olagarroak.

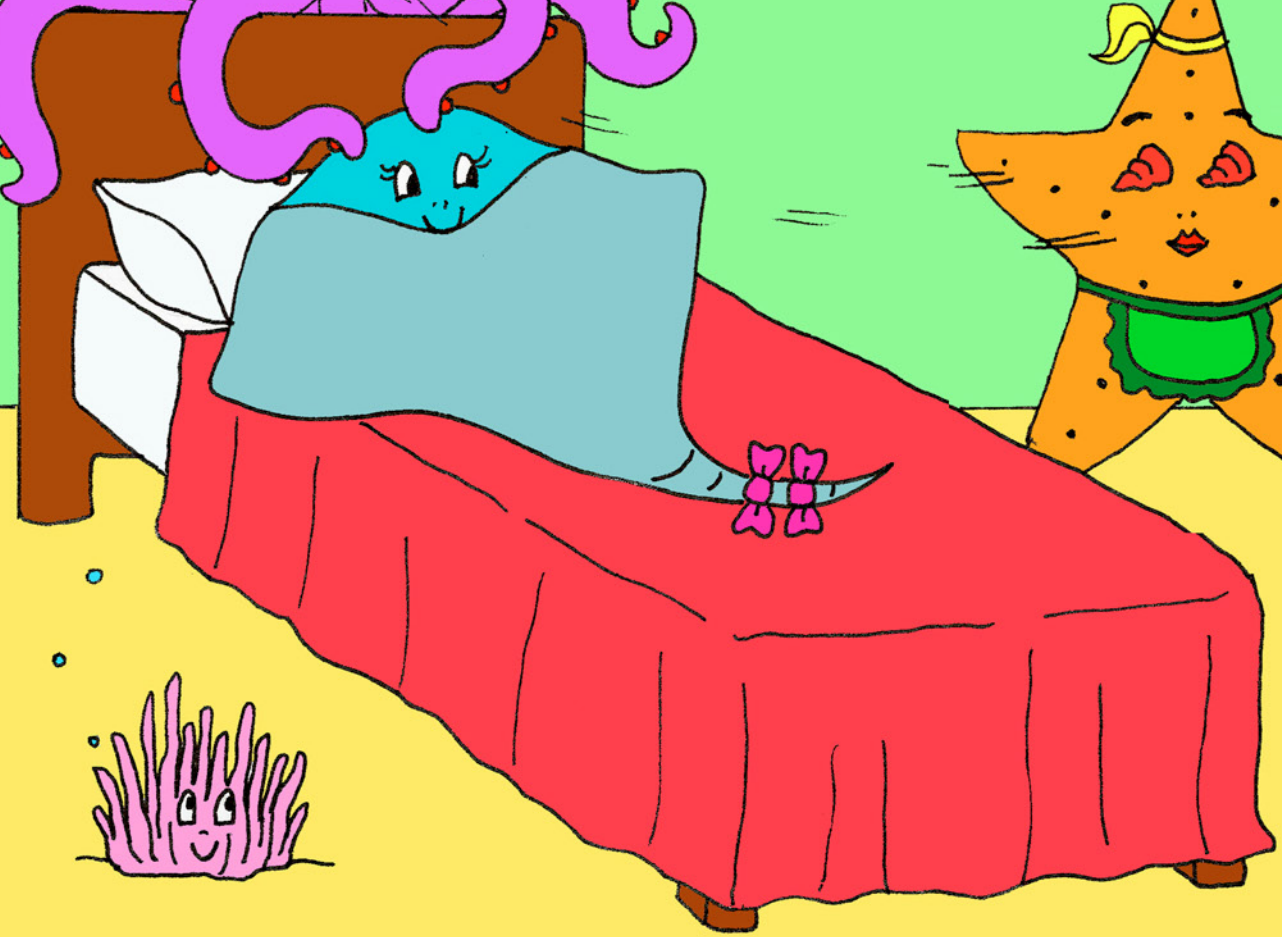
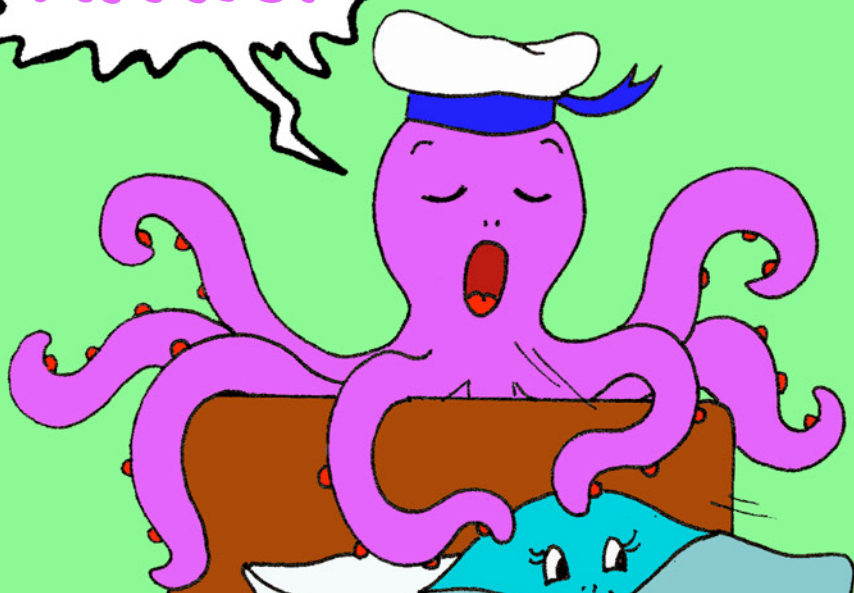
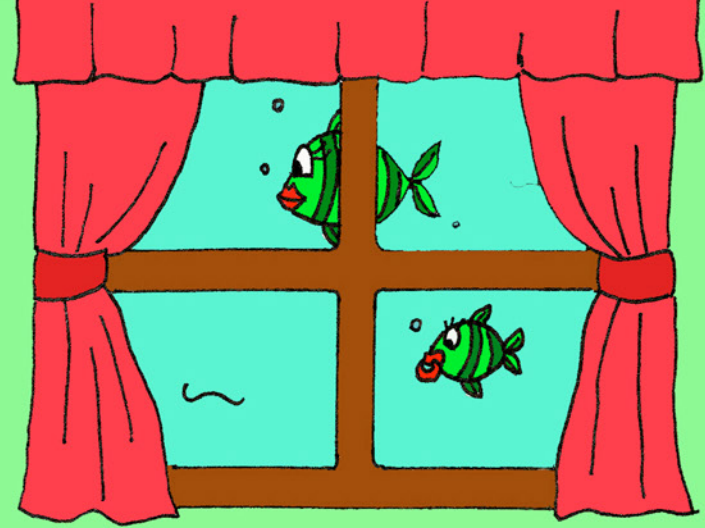

OSPITALEA

ATXIS!

Adi entzun eta gero,
Samanta ohe bigun baten
gainean etzan zen, lasai-lasai.

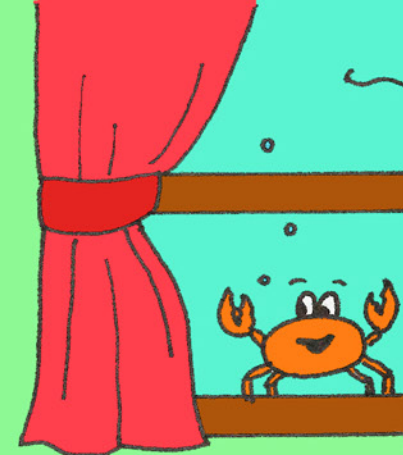
Federikok, olagarro
lagunak, neskatzaren
atzean kokatu eta bere
bentosak ipini zizkion buruan
eta bekokian. Bi itsas kurkuiluk
euren adur miragarria igurtzi
zioten. Adurrak nahiko
usain txarra bazuen ere,
bentosak hobeto itsasteko
balio zuen.

Horrela, Federikok ezin hobeto
zenbatu zitzakeen zotinak.

Laster olagarroa doministikuka
hasi zen eta izarraren begietara
bidali zituen itsas kurkuiluak.

Doministikuak bukatutakoan, bi anemona airos Samantaren sudurraino igo ziren. Bitartean, beste anemona bat hauraren ahoan sartu zen pixka bat, zulotxo batetik. Bertan, beste lagun bat ere bazegoen: Mireia izarra. Bera Samantaren atzean jarri zen, eta bi besorekin kontu handiz inguratu zuen neskatxa. Eta azkenik, amaitzeko, txirla lotsati batek Samantaren atzamar bat trebetasun handiz hartu eta gorri-gorri jarri zen berehala.

IXO!

Samantari barre eragin zion hain txirla gorria ikusteak. Irribarre egin zuen, eta ia jarraian loak hartu zuen gozo-gozo.

—Ixo! Orain baxu-baxu hitz egin behar dugu zotinak ondo zenbatzeko. Bat, bi, hiru... Proba oraintxe hasiko da— esan zuen Marina erizainak, bere ahots bereziaz.

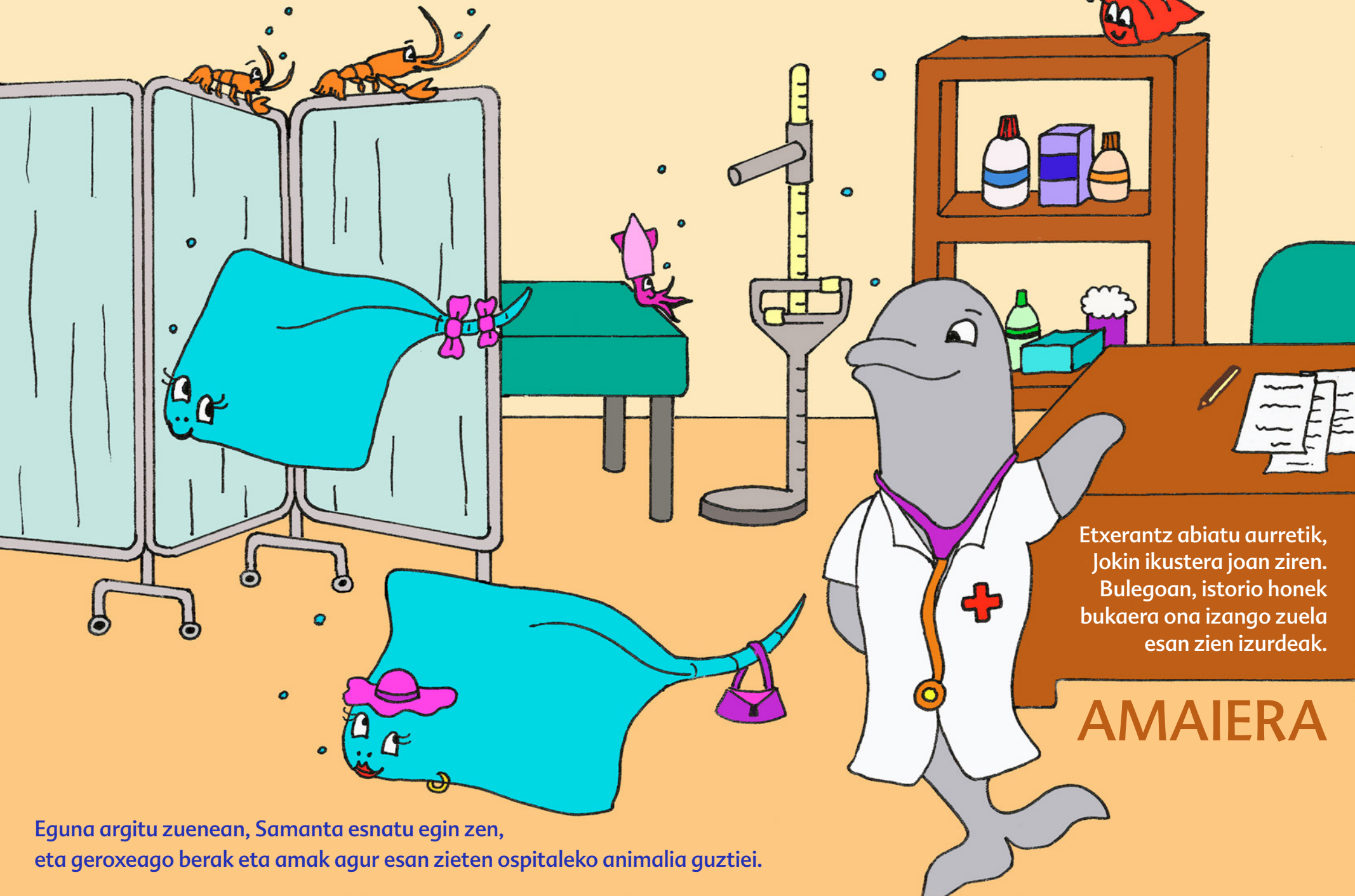
Itsasoko izaki horiek Samantari lagundu nahi zioten. Ondo aztertu nahi zuten lo egitean nola hartzen zuen arnasa, batzuetan lasai-lasai amets egiten zuelako eta beste batzuetan, berriz, zotina zetorkionean, urduritu eta mugitu egiten zelako.

Samantaren ondoan Nela belarraina zegoen, liburuxka zuri bat eskuan eta gandorra pantaila zabalaren moduan zabaldua.

Nelak den-dena idazten zuen liburuxkan: Samantaren zotinak, arnasaldiak, baita mugimenduak ere, noizbehinka neska akordeoiak bezala luzatu eta uzkuritu egiten baitzen.

Samantaren ama ez zen haren ondotik aldendu, eta gauean zehar, zenbaitetan animaliekin hitz egin zuen baxu-baxu. Belarrainak esan zionez, hartutako datuek Samanta sendatzeko balio izango zuten eta segur aski aurrerantzean lo hobeto egingo zuten, APNEAk etorri bezala joan egin beharko zuelako.

Etixerantz abiatu aurretik,
Jokin ikustera joan ziren.
Bulegoan, istorio honek
bukaera ona izango zuela
esan zien izurdeak.

AMAIERA

Eguna argitu zuenean, Samanta esnatu egin zen,
eta geroxeago berak eta amak agur esan zieten ospitaleko animalia guztiei.

Loaren proba egin behar dieten umei **laguntzea** da ipuinaren xedea. Nola?

Zenbait egoera aurkezten dituen istorio bat bizi-araziz, zeinekinez paziente ume hauek euren burua erraz identifika dezaketen. Honela, **Polisomnografia** izeneko probaren aurrean haien beldurrak txikiagotuko ditugu.

Testuak
Ana Mª García de Motiloa Gámiz

Irudiak
Raquel Gonzalo García de Motiloa

Dokumentazioa eta gainbegiratzea
Cristina Martínez Null
Arabako Unibertsitate Ospitaleko
Loaren Nahasteen Diziplinar-teko Unitatea

HASIERARA
ITZULI

Esker bereziak Maialen Gonzalo García de Motiloa-ri

Argitaraldia: 1.ª, 2013ko otsaila · Argitaratzailea: ARABAKO UNIBERTSITATE OSPITALEA / EUSKO JAURLARITZA - GOBIERNO VASCO

Itzulpena: Rafa Arriola San Sebastián · Maketazioa: Miren Unzurrunzaga Schmitz

IRTEERA